

[Kirkeministeren.]

rådsloven, er, sådan som det er lovet, oversendt til det udvalg, der behandler menighedsrådslovsforslaget.

Til slut skal jeg takke udvalget for den hurtige behandling af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1-4, § 1, således ændret, og § 2 vedtages uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtages uden afstemning.

Første næstformand (Vagn Bro): Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1958-59.

(Udvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning findes i tillæg B. sp. 471).

Sagen sattes til forhandling.

Gustav Pedersen: I statsrevisorernes betænkning over statsregnskabet for finansåret 1958-59 er der på side 102 omtalt et indkøb af franske francs, der bestiltes den 2. august 1957 og overførtes den 5. august 1957, d. v. s. ca. en uge før francen blev devalueret. I denne forbindelse skriver revisionsdepartementet bl. a. følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„I betragtning af, at risikoen for devaluering af francen i almindelighed ikke var ukendt, idet spørgsmålet var behandlet i dagspressen og i *Finanstidende* i tiden op til august 1957, måtte det forekomme revisionsdepartementet lidet rimeligt, at ministeriet på det omhandlede tidspunkt indkøbte francs til en enkelt repræsentation til ca. 3 måneders forbrug“.

Når jeg har taget forbehold over for dette afsnit, skyldes det i første omgang, at der ikke blev draget nogen konklusion af den anførte ret skarpe kritik. Revisionsdepartementets indlæg sluttede nemlig med følgende, som jeg også bliver nødt til at søge tilladelse til at citere:

„Man kan dog være enig med ministeriet i, at der her er tale om et særligt tilfælde, og at de af ministeriet anvendte retningslinjer med hensyn til valutaindkøb, som de nu praktiseres, kan anses for tilstrækkelig betryggende.“

Enhver, der kender blot noget til valuta-handel, må give mig ret i, at det herefter vil være meget vanskeligt at afgøre, om de således på ny af revisionen godkendte regler alligevel bør suspenderes, når der atter opstår rygter om en eller anden valutas vanskeligheder, eller om der skal disponeres på særlig lang sigt, hvis der opstår rygter om forhøjelse af en eller anden valuta.

Ved et indgående studium er sagen imidlertid efter min mening mere alvorlig. Den ordning, der indeholder de regler, som skal anvendes ved overførsel af penge til ambassadører og andre udsendte tjenestemænd, trådte i kraft februar 1956 og var truffet efter forhandling med revisionsdepartementet. Ordningen var endvidere gennem skrivelse af 17. januar 1957 tilstillet udvalget angående statsrevisorernes betænkning, og udvalget havde taget den til efterretning. Jeg beder om tilladelse til at citere ordningens i denne forbindelse afgørende afsnit. Det lyder således:

„På grundlag af de under 2 nævnte oplysninger foretages i udenrigsministeriet en konkret afvejelse af, hvornår det kan skønnes rimeligt at iværksætte den udbedte forstrækning, idet det som retningslinje herved gælder, at overførsler kan iværksættes, når den opgivne beholdning svarer til forbruget i den tid, der må påregnes at ville medgå til overførselens effektivering, plus en passende begrænset reserve. Der overføres i reglen et så stort beløb, at beholdningen efter overførselens iværksættelse modsvarer forbruget i de følgende 3-4 måneder“.

Jeg må gøre opmærksom på, at grunden til, at man skulle sende valuta for 3-4 måneder ad gangen, er den, at den rekvire-